

Sieluni on tyhjä, pölyttynyt kuppi, hylätty sydämen perukoille Helppohan sellainen kuppi olisi singota seinään jos sen taas joskus löytäisi Itkeä sitten syviä viiltoja lihassaan, sielun sirpaleiden kosto heittäjälle Sinä kuitenkin sanot, ettei se mitään auta vaikka särkeisi sydämensä ja uisi pimeydessä, sukeltelisi surun pohjamudissa vailla suuntaa Sinä seisot sieluni päällä ja sitä vartioit öin päivin jotten heittäytyisi pimeyteen ja uppoaisi sinne hitaasti Kun sanot hymyillen, ettet tarvitse muuta kuin hymyni Annan sen sinulle lasisessa laatikossa, jonka läpi näkyvät käteni viiltojen väsyttämät Maalaat naurun kasvoilleni // Odotan, että kaikki muuttuu todeksi // ----- Taas kerran kenoviivat kuvaa kursiiavia.